

Všechno, co milujete, lze v jediném okamžiku ztratit.

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER

JOSEPH FINDER

VOLNÝ PÁD

KRIMI THRILLER

VOLNÝ PÁD

**KNIHY JOSEPHA FINDERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nick Heller

Pohřbená tajemství

Samostatné romány

Vyjednavač

Volný pád

Připravujeme

Rozsudek smrti

JOSEPH
FINDER
VOLNÝ PÁD

Přeložil Jan Dvořák

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Joseph Finder, 2005

Translation © Jan Dvořák, 2021

Cover © Jan Matoška, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-270-7 (pdf)

Pro mé rodiče, Morrise a Natalii Finderovi.

*A s láskyplnou vzpomínkou na rodiče mé milované
manželky, Michela a Josephinu Soudovi.*

To jest nevděčnou pozicí otce rodiny – být poskytovatelem všeho a nepřítelem všech.

– August Strindberg, 1886

ČÁST PRVNÍ

BEZPEČÍ

Kancelář výkonného ředitele společnosti Stratton ve skutečnosti žádnou kancelář nebyla. Kdekdo by ji mohl odbýt slovem kóje, avšak ve Strattonu – který tyto elegantní, stříbrošedé síťovinové panely, tvořící stěny kolem ředitelova stolu Stratton Ergon z kartáčované oceli, *vyráběl* – se slovo „kóje“ považovalo za sprosté. Nepracovali jste uvnitř kóje v nějaké kancelářské „králíkárně“, provozovali jste multitasking na svém „pracovním stanovišti“ v „open space“ kanceláři.

Nicholas Conover, výkonný ředitel společnosti Stratton, se zabíral do koženého opěradla křesla Stratton Symbiosis, nejluxusnějšího ve své produktové řadě, a pokusil se soustředit na proud čísel, který se řinul z úst finančního ředitele Scotta McNallyho. Scott byl malý, podivínský a sebekritický chlapík s úděsnou zálibou v matematických operacích. Byl obdařen značně sardonickým náhledem na svět a břitkou, nekompromisní inteligencí. Nick za svůj život nepotkal příliš mnoho lidí, kteří by se chytrostí mohli Scottovi vyrovnat. Jenže Nick tyhle úmorné rozpočtové schůze z duše nenáviděl.

„Nudím tě, Nicku?“

„To se musíš ještě ptát?“

Scott stál s elektronickým perem v ruce u obrovité plazmové obrazovky, na které zářila powerpointová prezentace. Se svými

necelými sto pětapadesáti centimetry byl o téměř čtyřicet centimetrů menší než Nick. Trpěl častými nervovými tiky, nervózním pošukbáváním ramen a okousával si nehty až do masa. Také začal dost brzy plešatět, přestože mu ještě nebylo ani čtyřicet, a holé temeno mu teď lemoval kroužek neupravených kudrnatých vlasů. Scott měl peněz na rozhazování, přesto se zdálo, že do práce chodí pořád v té samé modré košili s roztřepeným připínacím límečkem, kterou nosil ještě během svých studií na Whartonu. Očima, usazenýma v tmavých, fialových důlcích, během svého nekonečného řečnění neustále nervózně těkal po okolí.

Dál nezadržitelně brebentil o propouštění – kolik to bude stát tenhle rok oproti tomu, jaké úspory jim to přinese v tom následujícím – a přitom si volnou rukou nervózně pohrával se zbytky své rozčuchané kštic.

Nickův pracovní stůl byl jako vždy puntičkářsky uklizený, za což vděčil své úžasné asistentce, Marjorii Dykstraové. Stál na něm pouze počítač (s plochou obrazovkou, bezdrátovou klávesnicí a myší – žádné klubko protivných kabelů), model červeného kamionu s logem společnosti Stratton na boku a rámečky s fotografiemi dětí, ke kterým neustále sklouzával pohledem. Nick doufal, že si Scott pomyslí, že snad jen kouká do prázdna a dál poslouchá jeho nekonečnou prezentaci.

Proč mi prostě jen neřekneš, co to všechno znamená? chtělo se mu zařvat. Budou s tím v Bostonu spokojení, nebo ne?

Ale Scott dál mlel o úsporách, o nákladech na převedení zaměstnance na jinou pracovní pozici, o metrikách, zaměstnancích jakožto „jednotkách“, sloupcových grafech na powerpointových snímcích. „Aktuální průměrný věk zaměstnance dělá 47,789 let, se směrodatnou odchylkou 6,92,“ recitoval. Chystal se právě dočkat perem obrazovky, když zaznamenal Nickův nepřítomný

pohled. Koutek úst mu nepatrně vyjel nahoru v náznak úsměvu. „Ale věk je jen číslo, nic víc, nemám pravdu?“

„Vyplývá z toho všeho něco pozitivního?“

„No, že ve výsledku jde jen o prachy.“ Odmlčel se. „To byl vtip.“

Nick zíral na svou výstavku stříbrných rámečků. Od smrti Laury minulý rok mu záleželo jen na dvou věcech: na jeho práci a jeho dětech. Julii bylo deset a ze své školní fotografie mu posílala tisíciwattový úsměv. Tvář s obrovskými, průzračně hnědými očima orámovaná nepoddajnými kudrnatými kaštanovými vlasy. Velké zuby, lehounce křivé, jí zářily v tak sebejistém a okouzlujícím úsměvu, až se Nickovi zdálo, že její tvář z obrázku vystupuje. Lucasovi bylo šestnáct. Měl, stejně jako jeho sestřička, tmavé vlasy a znepokojivě hezkou tvář. Zdědil po matce její chrpově modré oči a ostře řezanou čelist – holky ze střední z něj musely být paf. Lucas k fotoaparátu vysílal svůj široký úsměv – úsměv, který, jak si Nick uvědomil, na jeho tváři od oné nehody neviděl.

Jen na jedné z fotografií byli všichni čtyři pohromadě. Seděli na verandě svého starého domu, Laura uprostřed, zbývající členové rodiny tisknoucí se okolo ní. Někdo měl ruku kolem jejích ramen, někdo kolem pasu. Střed rodiny. A teď... zející díra. Dívala se svýma veselýma, jiskrnýma modrýma očima přímo do fotoaparátu, v obličeji sebejistý výraz, z něhož bylo patrné, že ji právě pobavila jakási legrační myšlenka. A vepředu přede všemi ostatními samozřejmě dřepěl na svém těžkém zadku Barney, jejich obézní kříženec zlatého retrievera s labradorem, a cenil zuby v bezstarostném psím úsměvu. Barney byl na všech rodinných fotkách, i na té z posledních Vánoc, na které se Lucas mračil jako Charles Manson.

„Todd Muldaur se z toho podělá,“ konstatoval Nick a zadíval se Scottovi do očí. Muldaur byl společníkem v privátní investiční společnosti Fairfield Equity Partners z Bostonu, která Stratton v současnosti vlastnila. Todd byl, prostě a jednoduše, Nickův šéf.

„To by zhruba odpovídalo,“ souhlasil Scott. Najednou sklouzl pohledem kamsi do nitra společné kanceláře. O vteřinu později k oběma mužům ze směru, kterým se Scott díval, dolehly zvuky povyku.

„Co to k čertu...?“ zabručel Scott. Někde nedaleko zahromoval hluboký mužský hlas. Po něm se ozval vyšší, ženský – nejspíš Marge.

„Nemáte dohodnutou *schůzku*, pane!“ volala Marjorie vysokým, poplašeným tónem. V odpověď se ozval burácivý bas, jehož slovům Nick ze svého místa nerozuměl. „Tak jako tak tu teď není, a jestli *ihned* neodejdete, pane, budu muset přivolat ochranku.“

O jeden ze stříbřitých panelů ohraničující Nickovo pracovní stanoviště se opřela obrovitá postava a téměř ho porazila. Z výšky na něj pouhlil oči chlap jako hora kolem čtyřicítky, zarostlý, v rozevláté kostkované flanelce, částečně zakrývající bílé logo Harley-Davidson na černém tričku. Chlap se silnými pažemi a hrudníkem jak sud mu přišel lehce povědomý. Dělník z továrny? Někdo, koho v poslední době propustili?

V závěsu za nezvaným hostem poplašeně cupitala Marge a rozhazovala rukama. „Sem si *nemůžete* jen tak nakráčat!“ ječela. „Ihned odtud zmizte, nebo zavolám ochranku.“

Obr promluvil zvuchým, dunivým hlasem: „Ale heleme se, koho tu máme. Šéfká osobně. Řezník je doma.“

Nicka polil studený pot, když si uvědomil, že by rozpočtová schůze nakonec mohla být tím nejlepším, co ho dnes potkalo.

Chlap, nejspíš jeden z dělníků, kterého propustili během poslední vlny úsporných opatření, na něj nepřestával divoce pouhlit oči.

Nickovi hlavou proběhly novinové články, ve kterých se šílený bývalý zaměstnanec – pokaždé se mluvilo o „nespokojených pracovnících“ – následně objevil v práci a začal střílet do lidí.

„Teď jsem si vzpomněl, že mám videokonferenci,“ utrousil Scott McNally a protáhl se kolem nezvaného návštěvníka. „S dovolením.“

Nick se se svými sto pětadesáti centimetry pomalu zvedl ze židle. Ten šílený vousáč se nad ním i tak tyčil ještě o pár čísel výš.

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Nick zdvořilým a klidným tónem. Asi takovým, jakým by se snažil uchlácholit agresivního dobrmana.

„Co pro mě můžete udělat? No, to mě sakra podrž. Pro mě, nebo spíš *mně*, už nic udělat nemůžete, blbečku.“

Marge přeshlapující za jeho zády znovu vylétly ruce do vzduchu. „Nicku, jdu zavolat ochranku.“

Nick zvedl ruku, aby ji zadržel. „To určitě nebude třeba.“

Marge přivřela oči, aby mu dala najevo nesouhlas, nakonec však kývla a ostražitě poodstoupila.

Vousáč natáhl vzduch do masivního hrudníku a postoupil k Nickovi o krok blíž. Ten se ale ani nehnul. Odehrávalo se mezi nimi cosi primitivního: ten vetřelec hrál v podstatě roli paviána s obnaženými tesáky, snažícího se křikem a naparováním zastrašit nebezpečného predátora. Táhl z něj pot a cigaretový kouř.

Nick potlačil silnou touhu uzemnit toho chlapa dobře mířenou ranou do nosu. Včas si připomněl, že jako výkonný ředitel společnosti Stratton takové věci dělat nemůže. A navíc: jestli šlo o jednoho z těch pěti tisíc dělníků, které firma během posledních dvou let propustila, měl právo být naštvaný. Ne, tohohle chlápka musí zklidnit slovně, nechat ho vymluvit, pomalu upustit přebytečnou páru.

Nick ukázal na prázdné křeslo, ale vousáč odmítl. „Jak se jmenujete?“ zeptal se Nick o něco příjemnějším hlasem.

„Starej pán Devries, ten by se nikdy ptát nemusel,“ odsekl muž. „Ten znal jménem každýho z fabriky.“

Nick pokrčil rameny. Takhle se to koneckonců tradovalo. Otcovský a přátelský Milton Devries – Nickův předchůdce – šéfoval Strattonu bezmála čtyři dekády. Všichni ho milovali, ale aby si pamatoval deset tisíc jmen? To byl prostě nesmysl.

„Nemám takovou paměť na jména jako starý pán,“ řekl Nick. „Co kdybyste mi trochu pomohl?“

„Louis Goss.“

Nick napřáhl ruku, ale Goss ji ignoroval. Místo toho na něj namířil krátký, tlustý ukazovák. „Když ste seděl u toho svýho fajnovýho stolu s tím fajnovým kompjútrem a rozhodoval se, že vyhodíte polovinu chlapů ve fabrice na křesla, *napadlo* vás kruci alespoň, kdo tyhle lidi vůbec jsou?“

„Častěji, než byste si myslel,“ odpověděl Nick. „Heleďte, to, že jste ztratil zaměstnání, mi je líto...“

„Nejsem tady, protože jsem přišel o flek – já práci ještě mám, víte? Jsem tady, abych vám řekl, že si zasloužíte přijít o tu vaši. Vy si myslíte, že když se ve fabrice jednou za měsíc milostivě vokážete, že o těch lidech něco víte? Jsou to taky lidský bytosti, chápete? Čtyři sta padesát chlapů a ženskejch, který vstávaj ve čtyři a jdou do šichty, aby nakrmili svý rodiny a zaplatili nájem nebo hypotéku, nebo se postarali o nemocný děti nebo starý rodiče, jo? Je vám vůbec jasný, že kvůli vám některý z těch lidí přijdou o svý *baráky*?“

Nick na chvílku zavřel oči. „Louisi, budete tu na mě jen mluvit, nebo si taky poslechnete, co k tomu mám říct já?“

„Přišel jsem vám dát malou radu, Nicku. Zadarmo.“

„Předpokládám, že si ji zasloužím.“

Muž ho ignoroval. „Radši si vážně rozmyslete, jestli s tím propouštěním fakt chcete pokračovat. Protože jestli to do zítřka ráno neodvoláte, nepohne se tam dole jediná mašina.“

„Co tím chcete říct?“

„Mám na své straně půlku, možná tři čtvrtě továrny. A zbytek se přidá hned, jak to začne. Zjutra se všichni hodíme marod, Nicku. A budeme doma, dokud mý kámoši nedostanou zpátky svoji práci.“ Goss spokojeně vycenil od tabáku zažloutlé zuby. „Když vy uděláte správnou věc, uděláme správnou věc i my. Všichni budou spokojení.“

Nick Gosse soustředěně pozoroval. Kolik z toho byl jen vzteklý výbuch, a kolik pravda? Divoká stávka by mohla firmu paralyzovat – zvlášť pokud by se rozšířila i do ostatních provozů.

„Co kdybyste si to nechal projít hlavou, až večer pojedete ve svém mercedesu domů do té svojí hlídané čtvrti?“ pokračoval Goss. „Zkuste popřemejšlet, jestli s sebou chcete stáhnout dolů i celou firmu.“

To není žádný mercedes, ale chevy suburban, chtělo se Nickovi říct. Pak se ale zarazil nad frází, kterou právě zaslechl: „hlídaná čtvrť“. Jak tenhle Goss věděl, kde bydlí? V novinách o tom nikdy nepsali, i když lidi si mezi sebou ledacos poví... Šlo o skrytou výhrůžku?

Když Goss zaznamenal Nickův výraz, nasadil studený úsměv. „Jo, přesně tak. Víím, kde bydlíte.“

Nick cítil, jak v jeho nitru vzplanula zuřivost, jako když v kałuži benzínu přistane hořící zápalka. Vyskočil ze židle a vrhl se ke Gossovi, tak blízko, až mu téměř dýchal do tváře. „Co tím sakra chcete říct?“ Musel sebrat všechnu sílu, aby toho otrapu nechytil za límec flanelky a nestáhl mu ho těsně kolem toho jeho tlustého krku. Přitom si poněkud překvapeně všiml, že Gossovu mohutnou postavu tvoří samý špek a žádné svaly.

Goss sebou polekaně trhl. Zdálo se, jako by se o pár centimetrů scvrkl.

„Vy si myslíte, že nikdo neví, že bydlíte v zatraceně velkém baráku v oplocené čtvrti?“ zaprotestoval. „Myslíte si, že si někdo jinej ve firmě může dovolit žít takhle?“

Nickův vztek opadl stejně rychle, jako vzplál. Pocítil sklíčenou úlevu. Špatně to pochopil. Poznámka, kterou Louis před chvilkou vypustil z pusy, mu teď najednou přišla celkem nevinná. Nahnul se ke Gossovi ještě o několik centimetrů blíž a zabodl mu prst do hrudi, přímo do drobné bílé spojovací čárky mezi slovy „Harley“ a „Davidson“.

„A teď bych se rád já zeptal na něco *vás*, Louisi. Pamatujete si na to shromáždění před dvěma lety v továrně na křesla? Jak jsem vám říkal, že se na firmu sype hromada problémů a je pravděpodobný, že se bude propouštět, ale že bych tomu chtěl předejít? To jste asi zrovna nebyl marod, nebo ano?“

„Tam jsem byl,“ zabručel Goss.

„A pamatujete si, že jsem se vás ptal, jestli byste si byli ochotní zkrátit úvazek, aby mohli všichni zůstat v práci? Pamatujete si, co jste na to tenkrát říkali?“

Goss ztichl. Uhnul očima před Nickovým upřeným pohledem.

„Všichni jste na to řekli ‚ne‘. Nechtěli jste to udělat. O snížení mzdy nemohla být řeč.“

„Vám se to lehko...“

„A já se vás zeptal, jestli byste byli ochotní se uskromnit s příspěvkem na zdravotní pojištění, se školkou a dalšími benefity. A kolik lidí tehdy zvedlo ruku? Kolik bylo ochotno se toho vzdát? Nevzpomínáte si náhodou?“

Goss pomalu, naštvane zakroutil hlavou.

„Nula. Nezvedla se ani jedna zatracená ruka. Nikdo se nechtěl připravit ani o jednu pitomou hodinu práce; nikdo nechtěl pustit jediný benefit.“ Slyšel, jak mu v uších tepe krev. Pocítil přívál rozhořčení a přestal Gossovi vykat. „Ty si myslíš, že jsem prostě škrtl pět tisíc pracovních pozic, kamaráde? Ve skutečnosti jsem jich pět tisíc *zachránil*. Protože chlápci v Bostonu, kterým tahle firma patří, tak aspoň přestali vyšilovat. Sledujou, jak naši největší

konkurenti přestávají ohýbat ocel, nevyráběj už nábytek v Michiganu. Všechno se teď dělá v Číně, Louisi. *Proto* si můžou dovolit podseknout cenu. Myslíš si, že mi tím hoši z Bostonu při každý vhodný příležitosti nemávaj před obličejem?“

„To nevím,“ zamumlal Louis Goss a přešlápl. Víc dohromady nedal.

„Takže s chutí do toho, Louisi. Klidně si stávkujte. A oni na mý místo posaděj jinýho ředitele, vedle kterýho vám najednou budu připadat jako hodnej strejda. Přivedou si sem někoho, kdo zavře všechny naše fabriky hned, jak vkročí do týhle budovy. Budeš si pak chtít udržet místo, Louisi? Tak ti radím, aby ses sakra začal učit *čínsky*.“

Louis na několik vteřin zmlkl. Když znovu promluvil, zněl jeho hlas přidušeně a zasmušile. „Vy mě vyhodíte, co?“

„Tebe?“ Nick si odfrkl. „Za to odstupné nám rozhodně nestojíš. A teď se sakra vrať k pásu, a hlavně vypadni z mého... pracovního prostoru.“

Několik vteřin poté, co se Louis Goss odkolébal pryč, se znovu objevila Marge. „Musíte jet domů, Nicku,“ řekla. „Hned.“

„Domů?“

„Volala policie. Nějaký problém.“

2

Nick vycouval se suburbanem z parkovacího stání tak rychle, že se ani nepřesvědčil, jestli má za sebou volno. Parkoviště kolem budovy ředitelství se díky propouštění v posledních dvou letech značně uvolnilo, dokonce i během pracovní špičky tu bylo poloprázdno. Zaměstnanci si teď vyměňovali černé vtipy o tom, že i ztráta poloviny pracovních sil má své výhody: věděli jste, že vždycky pohodlně zaparkujete.

Měl pocit, že mu napětím prasknou nervy. Desítky arů prázdného černého asfaltu parkoviště obklopovalo širé černé pole spálené bizoní trávy, která tu zůstala po úřady nařízeném vypalování. Tahle rostlina nevyžadovala pravidelné sekání, zato se musela každých několik let vypálit až na drn. Vzduch čpěl jak vychladlý zahradní gril.

Černá na černé, s černým pozadím – pustina, kam oko dohlédlo. Napadlo ho, jestli nemůže každodenní cesta do práce podél toho širokého pruhu spálené země zanechat černý, uhelnatý otisk i na lidské psychice. A výhled na zuhelnatělé pole z okna jeho ředitelské kanceláře náladě zřejmě také nepřidá.

Musíte jet domů, Nicku. Hned.

Když máte děti, první, na co pomyslíte, jsou právě ony. Dokonce i u muže, jako byl Nick, který nebyl žádným ustrašencem, v hlavě naskočí jako první reakce na telefonát od policie černé myšlenky.

Obě děti ale byly v pořádku, dostalo se Marjorii ujistění. Julie byla na cestě ze školy a Lucas – no, Lucas měl taky po vyučování, a dělal to, co v těchhle dnech po škole obvykle dělával, ať už to kruci bylo cokoli. To byla ale úplně jiná záležitost.

O tohle nešlo.

Sdělili mu, že došlo k dalšímu vloupání. Tentokrát by se ale na to prý měl přijet podívat. Co to sakra mohlo znamenat?

Nick si za poslední zhruba rok už zvykl na pravidelné telefonáty z bezpečnostní agentury nebo od policie. Domovní alarm se spustil uprostřed bílého dne. Vloupání. Bezpečnostní agentura pak ověřila pravost poplachu tak, že zavolala Nickovi do kanceláře, případně domů. Pokud nikdo z uživatelů se správným heslem nepotvrdil, že jde o falešný poplach, poslala agentura na místo fenwickou policii. K domu zajela dvojice strážníků, aby věc prověřila.

Samozřejmě se to stávalo v době, kdy v domě nikdo nebyl. Skupinka dělníků pracujících na přestavbě kuchyně měla – opět – volný den, děti byly ve škole a hospodyně Marta šla nakoupit anebo vyzvednout Julii.

Nikdy se nic neztratilo. Větrelec pokaždé vypáčil okno nebo jedny z francouzských dveří, vnikl dovnitř a zanechal jen stručný vzkaz.

Krátkou zprávu, několik slov nastříkaných svítivě oranžovou barvou, s tiskacími písmeny tak rovnými a pravidelnými, jako by je psal nějaký architekt nebo strojní inženýr: MNĚ SE NESCHOVÁŠ.

Tři slova nad sebou.

Pochyboval by někdo o tom, že šlo o práci nějakého vyšinutého propuštěného zaměstnance? Graffiti pokaždé ohyzdně zdobilo zdi obývacího pokoje, případně jídelny, kterou nikdo nepoužíval, nebo čerstvě vymalované stěny v kuchyni. Když je uviděl poprvé, k smrti ho to vyděsilo.

Tím opravdovým vzkazem ale samozřejmě byla skutečnost, že tu nejsou v bezpečí. Mohli se k nim dostat.

První graffiti se objevilo na těžkých, zdobených vstupních dveřích z jasanového dřeva, nad kterými Laura a její architekt hloubali několik týdnů, než si je za nehorázných tři tisíce dolarů (za zpropadené *dveře*, svatá prostoto!) pořídili. Nick dal tehdy jasně najevo, co si o tom myslí, ale neprotestoval. Pro ni to očividně bylo z nějakého důvodu důležité. Nick byl s dosavadními levnými panelovými dveřmi, kterými byl jejich čerstvě pořízený dům vybavený, naprosto spokojený. Vlastně by v tom domě nemusel měnit vůbec nic. Snad jen to, že mohl být o polovinu menší. Ve Strattonu kolovalo jedno oblíbené rčení, které starý pan Devries s oblibou často opakoval: velryba, která vyfoukne vzduch, schytá ránu harpunou. Nick někdy přemýšlel o tom, že si nechá vyrobit jednu z těch bronzově lesklých domovních plaket, které si dávají na sloupky u vjezdové brány majitelé snobských rezidencí – vystouplým písmem by na ní stálo DŮM U VELRYBÍ FONTÁNY.

Pro Lauru ty vchodové dveře ale představovaly důležitý symbol. Bylo to místo, kde jste vítali přátele a rodinu, a místo, které drželo vetřelce za hranicemi domova. Musely tedy být krásné a současně robustní. „Jsou to přece *vstupní dveře*, Nicku,“ trvala na svém. „To první, co lidi uvidí. To *jediné*, na čem se nemá šetřit.“

Možná si myslela, že budou za třípalcovými vstupními dveřmi ve větším bezpečí. Byl to její nápad, koupit ten šíleně drahý velký dům uvnitř Rezidence Fenwicke. Chtěla bydlet v bezpečí uzavřené čtvrti. Stačilo několik anonymních výhružných telefonátů, které přišly nedlouho po oznámení propouštění.

„Jestli jsi cíl ty, jsme cílem všichni,“ řekla mu tehdy. Mezi lidmi bylo hodně zloby namířené na jeho osobu. Nehodlal se s ní přít. Rodinu musel ochránit.

Teď, když byla pryč, jako by do sebe vstřebal její neurózu. Jako by mu vsákla do kostí. Někdy měl pocit, jako by jeho rodina – to, co z ní zbylo – byla křehká jak skořápka slepičího vejce.

Zároveň věděl, že bezpečí jejich hlídaného bydliště není o moc víc než pouhá iluze. Bylo to představení, propracovaná šaráda s nóbl vrátníci, hlídači, soukromou bezpečnostní agenturou, vysokým černým plotem s ostrými hroty na konci.

Suburban s pištěním pneumatik zastavil před branou ze zdobeně zakroucené litiny, k níž se z jedné strany tiskla cihlová vrátnice postavená do podoby miniaturního hradu. Mosazná plaketa na jednom ze sloupků brány hlásala REZIDENCE FENWICKE.

To nenápadné „e“ na konci slova Fenwicke mu vždy přišlo příšerně nabubřelé, téměř protivné. Zvlášť když si člověk uvědomil tu trpkou ironii, totiž že tenhle snobský, hlídaný rezidenční areál vybavený tím nejdražším bezpečnostním zařízením – vysokou kovanou obvodovou mříží s detekčním optickým kabelem v horní příčce, otočnými kamerami s přiblížením, pohybovými čidly – nedokáže zastavit pošuky, kteří se proderou hustým lesem za plotem a prostě ho přelezou.

„Další vloupání, pane Conover,“ ohlásil mu Jorge, denní hlídač. Tak milý chlap, že už by milejší snad ani nemohl být. Hlídači z agentury ve svých stylových uniformách vystupovali všichni zcela profesionálně.

Nick zasmušile přikývl a čekal, až elektromotor směšně pomalu otevře bránu a přestane konečně s tím vysokým, pronikavým varovným pípáním. Jako by dneska všechno muselo pípat: couvající nákladáky, myčky nádobí, sušičky, mikrovlnky. Člověka by to dokázalo dohnat k šílenství.

„Je tam teď policie, pane,“ řekl Jorge. „Tři vozy.“

„Nevíte, o co jde?“

„Ne, pane. Je mi líto.“

Ta zatracená brána se otvírala snad celou věčnost. Bylo to k uzoufání. Ve večerních hodinách se před ní někdy nahromadilo hned několik aut čekajících na vjezd. S tím se musí něco udělat. Co kdyby mu hořel dům? To by tady, proboha, hasící vozy čekaly, dokud by z něj nezbyla hromádka popela?

Rozčileně protúroval motor. Jorge na omluvu jen rozpačitě pokrčil rameny.

Jakmile se brána otevřela natolik, aby se s autem protáhl, vyrazil kupředu. Jeho pickup suburban ho nikdy nepřestával uvádět v úžas. Přehnal se přes vysunovací trny, vynucující provoz pouze jedním směrem, projel širokým kruhovým prostranstvím vydlážděným v ozdobných geometrických tvarech tradičními italskými kameníky dopravenými ze Sicílie a minul značku s omezením rychlosti 30 km/h, kterou přesáhl přinejmenším o jednu tolik.

Cihlový povrch přešel v hladkou makadamovou ulici bez názvů. Nick se hnal kolem poštovních schránek velikých jako bouďy pro psa, kolem starých jilmů a jedlí zakrývajících výhledy na domy. Pokud chtěl tady v Rezidenci Fenwicke člověk zjistit, jak vlastně vypadají domy jeho sousedů, potřeboval pozvání jejich majitelů. V Rezidenci Fenwicke se ovšem žádné sousedské sblížení nekonalo.

Když uviděl hlídkové vozy zaparkované na ulici a na příjezdové cestě, ucítil, jak se mu v žaludku formuje něco malého, chladného a tvrdého – zárodek strachu.

Necelých sto metrů před domem, v polovině příjezdové cesty, ho zastavil uniformovaný policista. Nick v jediném plynulém pohybu vyskočil z vozu a zabouchl za sebou dveře.

Policista byl malý, podsaditý a svalnatý. Vypadal, jako by se i přes panující chladné počasí dost potil. Na nášivce jeho uniformy stálo jméno MANZI a z vysílačky u opasku se linul nepřetržitý proud chraplavého skřehotání.

Zastoupil mu cestu. „Jste pan Conover?“ Nick pocítil záchvěv zlosti. *Můj dům, moje cesta, můj alarm. Tak k čertu koukej uhnout.*

„Jo, to jsem já, co se tu děje?“ Pokusil se potlačit podráždění a neklid.

„Potřebuju se přepat na pár věcí.“ Po kamenné tváři policisty přebíhala zrcátka slunečního světla propouštěná korunami vysokých bříz po stranách příjezdové asfaltky.

Nick pokrčil rameny. „Jistě – jde zas o to samé, o nějaké graffiti?“

„V kolik hodin jste dnes ráno opustil dům, pane?“

„Asi tak v půl osmé, ale děti většinou odjíždějí kolem osmé, ve čtvrt na devět nejpozději.“

„A co vaše žena?“

Nick se na něj upřeně zadíval. Většina místních policajtů věděla přinejmenším to, kdo je. Zajímalo by ho, jestli se mu tenhle chlap snaží prostě jen šlápnout na kuří oko. „Jsme neúplná rodina.“

Odmlka. „Pěkný dům.“

„Díky.“ Nick skoro fyzicky cítil zášť a závist, která z toho muže stoupala jako nějaký bahenní plyn. „Co se stalo?“

„Dům je v pořádku, pane... Vypadá jako nový, přijde mi. Ale zatím to nemáte hotový, co?“

„Jsou tam ještě nějaké dodělovky,“ odpověděl Nick netrpělivě.

„Chápu. Řemeslníci jsou tu každý den?“

„Kéž by. Ani včera, ani dneska.“

„Vaše bezpečnostní agentura u vás eviduje číslo do práce ve společnosti Stratton,“ pokračoval policista Manzi. Skláněl hlavu nad hliníkovou psací podložkou, černé oči malé a hluboko vsazené, jako rozinky v karamelovém pudinku. „Pracujete tam.“

„Jo.“

„Co ve Strattonu děláte?“ Okamžik vyčkal a pak pohlédl Nickovi do očí. Ten chlap zatraceně dobře věděl, co tam dělá.

„Jsem výkonný ředitel společnosti.“

Manzi přikývl, jako by všechno začalo dávat smysl. „Chápu. V posledních měsících jste tu měl už několik vloupání, je to tak, pane Conovere?“

„Už pětkrát nebo šestkrát.“

„Jaký bezpečnostní systém používáte, pane?“

„Alarm proti vloupání na dveřích a některých oknech a na francouzských dveřích. Základní systém. Nic zvlášť komplikovaného.“

„Na barák jako tenhle to není nic moc. Kamery žádný, hádám?“

„No, však víte, žijeme tady v hlídané čtvrti.“

„Ano, pane, to vidím. To na pomatence dost zabírá.“

„To jste trefil.“ Nick se skoro usmál.

„Vypadá to, že se ten alarm nespouští moc často, co, pane Conovere?“

„Proč je tu dneska tolik aut kvůli rutinní...“

„Vadilo by vám, kdybych se ptal já?“ přerušil ho policista. Manzi si očividně užíval svou převahu – že si může pohrávat s šéfem ze Strattonu. *Jen ho nech*, říkal si Nick. *Nech ho, ať se pobaví. Ale...*

Uslyšel příjezdějící automobil. Otočil se a uviděl modrý chrysler s Martou za volantem. Ucítit známý chemický příliv radosti, který se dostavil pokaždé, když spatřil svou dcerku. Dostavoval se i u Lucase, dokud se věci nezkomplikovaly. Minivan zastavil u Nicka a motor ztlchl. Dveře se otevřely a zase zabouchly a ozval se Juliin vysoký hlásek: „Jé, co děláš doma, tati?“

Rozběhla se k němu, ve světle modré mikině Stratton s kapucí, v džínách a černých kečkách. Obdobnou kombinaci si na sebe brala každý den – jen někdy vyměnila mikinu za sportovní tričko. V dobách, kdy na tu samou základku chodil Nick – před víc než třiceti lety –, nebyly džíny povolené a mikiny se za vhodný školní oděv taky zrovna nepovažovaly. Neměl ale čas, aby s ní

o tom ráno debatoval, a navíc vzhledem k tomu, čím procházela po smrti matky, se snažil být na svou holčičku hodný.

Pevně ho objala kolem pasu. Už ji nezvedal, když teď měřila skoro sto padesát centimetrů a vážila přes čtyřicet kilo. Za poslední rok se tolik vytáhla. Byla samá ruka, samá noha, přestože jí ještě zůstávalo něco z dětské oblosti. Když se začaly objevovat náznaky dívčích prsou, Nickovi došlo, že dospívá i fyzicky. Nedokázal se s tím vyrovnat – s tím, jak mu ten fakt neustále připomínal jeho vlastní rodičovskou nedostatečnost. Kdo s ní kruci bude probírat všechny ty ženské věci, kdo ji provede dospíváním?

Objetí trvalo několik vteřin, dokud ji Nick nepustil. To byla další věc, která se po Lauřině odchodu změnila – dcerka ho nikdy nechtěla pustit z objetí.

Vzhlížela k němu veselýma, srdcebolně krásnýma čokoládovýma očima. „Jak to, že tu je tolik policejních aut?“

„Chtěj se mnou mluvit, zlatíčko. O nic nejde. Kde máš batoh?“

„V autě. Už zase byl v domě ten blázen, co píše ty ošklivé věci?“

Nick přikývl a pohladil ji po lesklých kaštanových vlasech. „Co děláš doma tak brzy? Nemáš mít klavír?“

Podívala se na něj s výrazem pobaveného opovržení. „Ten mám až od čtyř.“

„Myslel jsem, že od tří.“

„Paní Guariniová to změnila, už asi tak před rokem, tati, ty si to nepamatuješ?“

Potrásl hlavou. „No vidíš. Zapomněl jsem. Víš co? Musím si teď popovídat s panem policistou. Marto, vy zůstanete venku, než vás policie pustí do domu, ano?“

Marta Burrelllová byla původem z Barbadosu – osmatřicetiletá žena s pletí barvy moka, vysoká a štíhlá jako modelka, která po většinu času mohla budit dojem svůdné netečnosti, nebo snad

arogance. Džíny nosívala možná až příliš obtažené a obvykle si obouvala boty s vysokým podpatkem. A také dávala Julii jasně najevo, co si myslí o jejím každodenním stejnokroji. Vůbec se nijak nerozmýšlela ozvat, pokud měla pocit, že v jejich domácnosti není něco tak, jak by mělo být. Dětem se ale věnovala s urputnou oddaností a dokázala je donutit k věcem, se kterými u nich Nick pohořel. Když byly děti malé, ukázala se Marta jako skvělá chůva, jinak byla také výtečná kuchařka a průměrná hospodyně.

„Jasně, Nicku,“ odpověděla. Natáhla ruku k Julii, ta už jí ale odskotačila z dosahu.

„Říkal jste, že...?“ obrátil se Nick k policistovi.

Manzi vzhlédl a zarazil Nicka bezbarvým pohledem hraničícím až s drzostí. V očích mu přitom ale blýsklo. Zdálo se, jako by potlačoval úsměv. „Máte nějaké nepřátele, pane Conovere?“

„Asi tak pět tisíc lidí jen v tomhle městě.“

Policistovo obočí vystřelilo nahoru. „Promiňte?“

„V nedávné době jsme propustili polovinu našich pracovníků, jak jistě víte. Víc než pět tisíc zaměstnanců.“

„Aha,“ řekl policista. „Takže tu nejste zrovna dvakrát oblíbený, co?“

„Dá se to tak říct.“

Není to tak dlouho, vzpomínal Nick, co ho všichni zbožňovali. Lidé, které na střední vůbec neznal, mu podlézali. Dokonce mu vyšel medailonek v časopisu *Forbes*. Nick byl koneckonců oním mladým dělnickým synkem, jehož otec celý život ohýbal kov v továrně na křesla. Takových příběhů se redaktoři jednoduše nemůžou nabažít. Ačkoli nemohl počítat s tím, že bude v továrně stejně oblíbený jako starý pán Devries, nedalo se mu upřít, že si na nějaký čas získal oblibu – uznání – *náklonnost*. Místní hrdina z městečka jménem Fenwick v Michiganu, dalo by se říct. Chlapík, na kterého byste ukázali v místním supermarketu a možná,

kdybyste zahodili ostych, byste s ním před pulty s mraženými potravinami prohodili pár slov.

To ale byla minulost – minulost, která vzala za své s první vlnou propouštění před dvěma lety, poté, co noví vlastníci společnosti Stratton na čtvrtletním zasedání rady ve Fenwicku nekompromisně rozhodli. Neměl na výběr. Společnost Stratton by skončila ve stoupě, pokud by neosekala náklady, a to rychle. Znamenalo to snížení pracovní síly na polovinu, propuštění pěti tisíc lidí ve městě, kde jich dohromady žilo bratru nějakých čtyřicet tisíc. Byla to ta nejbolestivější věc, jakou kdy udělal a kterou si nikdy předtím nedokázal představit. Po prvních oznámeních o snižování počtu zaměstnanců před dvěma roky následovala série dalších menších propouštění. Bylo to jako čínské mučení vodou. Noviny *Fenwick Free Press*, které o Strattonu s oblibou zveřejňovaly nafouknuté zprávy, nyní tiskly titulky jako: DALŠÍCH TŘI STA ZAMĚSTNANCŮ STRATTONU NA ŠPALKU. NEMOCNÝ RAKOVINOU PŘIŠEL O BENEFITY U SPOLEČNOSTI STRATTON. Místní sloupkaři o Nickovi obvykle referovali jako o „Řezníkovi“.

Nick Conover, místní rodák, který se z obyčejného syna dělníka vypracoval až na samý vrchol, se teď stal nejvíc nenáviděným mužem ve městě.

„Člověk jako vy by měl mít lepší bezpečnostní systém. Na těchhle věcech není dobrý šetřit.“

Nick se mu na to chystal odpovědět, pak ale uslyšel výkřik své dcery.

3

Vyrazil ve směru, odkud zvuk přišel. Když doběhl k bazénu, uviděl, že se Julie choulí na jeho okraji a trhaně vzlyká. Klečela na čedičové obrubě, tloukla dlaní do vodní hladiny a záda se jí škuřavě otrásala. Marta stála bezmocně opodál, rukou si zděšeně zakrývala ústa.

Pak spatřil to, kvůli čemu Julie naříkala, a udělalo se mu zle.

V brusinkově červené vodě se vznášel jakýsi tmavý objekt, roztažený na hladině mezi sinale lesklými vnitřnostmi. Oblak krve ve vodě v bezprostředním okolí mrtvolky byl temně rudý, s rostoucí vzdáleností od chlupaté, hnědavé masy však přecházel ve světlejší, narůžovělý odstín.

Že je to Barney, jejich staříčkový kříženec labradora se zlatým retrieverem, mu došlo až po chvíli. Až když se podíval pozorněji a překonal vlastní neochotu uvěřit tomu, co vidí. Na tmavém dláždění, nedaleko od místa, kde plakala Julie, ležel zkrvavený nůž z uhlíkové oceli značky Henckels z jejich kuchyňské sady.

Všechno najednou začalo dávat smysl: neobvyklý počet policistů, výslech, dokonce i nepřítomnost Barneyho štěkotu, se kterým pes obvykle Nicka vítal.

Dvojice policistů se právě věnovala fotografické dokumentaci místa činu. Útržky jejich tlumeného hovoru dramaticky přerušovalo občasné ostré zachrčení vysílačky. Nickovi připadalo, jako by

si jen tak nenuceně povídali, jako by se nepříhodilo vůbec nic neobvyklého. Pro ně šlo o rutinu – nikdo nedával najevo účast nebo starost. Nicka přepadl vztek. Nejdůležitější ale teď bylo utiшит dcerku.

Přispěchal k ní, klekl si na kolena a položil jí dlaň na záda. „Holčičko,“ řekl. „Holčičko.“

Otočila se a vrhla se mu se zakvíváním kolem krku. Její vzlykavý dech mu horce, vlhce ovíval hrdlo. Silně ji k sobě tiskl, jako by tím z jejího tělípka mohl vypudit šok, který utrpěla, dát všechno do pořádku, přivolat pocit bezpečí.

„Holčičko moje, moc mě to mrzí.“ Lapavě, křečovitě mu vzlykala v náručí. Stiskl ji ještě pevněji. Slzy, nezadržitelně se řinoucí po jejích tvářích, se mu hromadily v úžlabí krku. Cítil, jak mu od nich vlhne košile.

Deset minut poté, když Marta Julii odvedla do domu, se Nick vrátil k Manzimu. Tentokrát se už vztek nepokoušel potlačit. „Co se chystáte *do prdele* udělat s tímhle?“ obořil se na policistu. „Na co ksakru čekáte? Ty vloupání trvají už celý měsíce, a vy jste s tím doteď nebyli schopní udělat vůbec nic.“

„Promiňte, pane,“ řekl Manzi nevzrušeně.

„Nenasadili jste na to žádnýho detektiva, nezačalo žádný vyšetřování, neprošli jste si seznamy propuštěných zaměstnanců Strattonu. Měli jste celý měsíce na to, abyste toho pošuka zastavili. Na co sakra čekáte? Na to, až ten blázen zabije jedno z mých dětí, abyste to konečně začali brát vážně?“

Manziho odměřenost – nebyla v ní snad i stopa samolibého pobavení? – Nicka doháněla k zuřivosti. „No, pane, jak už jsem řek. Měl byste popřemýšlet o tom, jak vylepšit svůj bezpečnostní...“

„*Můj* bezpečnostní systém? A co vy? Není tohle snad vaše *práce*, zatraceně?“

„Sám jste to říkal, pane – propustil jste pět tisíc zaměstnanců. Vytvořil jste si zákonitě tolik nepřátel, že vás před všemi nedokážeme ochránit. Měl byste si opravdu pořídit lepší zabezpečení.“

„Jo, a co budete dělat *vy*? Jak hodláte ochránit mou rodinu *vy*?“

„Budu upřímný, pane. Případy obtěžování jsou jedny z nejsložitějších.“

„Chcete tím říct, že můžete udělat tak akorát velký kulový, nebo se pletu?“

Manzi pokrčil rameny. „To jste řek vy, ne já.“

4

Poté, co policie odjela, se Nick snažil ještě hodnou chvíli dcerku utěšit. Zrušil po telefonu lekci klavíru a sedl si k Julii, aby si povídali a hlavně aby ji objal. Když získal pocit, že se konečně trochu zklidnila, svěřil ji do péče Martě, a odjel zpět do kanceláře, kde strávil víceméně neplodné odpoledne.

Když se vrátil domů, Julie už spala a Marta seděla v obývacím pokoji u nějakého filmu o děcku, co mluvilo hlasem Bruce Willise.

„Kde je Julie?“ zeptal se Nick.

„Usnula,“ povzdechla si Marta smutně. „Když šla spát, vypadala už docela v pohodě. Ale dost toho nabřečela, Nicku.“

Nick potřásl hlavou. „Chudinka. Myslím, že to bude mít z nás asi nejtěžší. Barney byl v podstatě její. Byl pro ni...“ Zmlkl. „Lucas je nahoře?“

„Volal od kamaráda, že mají rozdělaný nějaký projekt z dějepisu.“

„Jo, jasné. Spíš maj rozdělaný pytlík trávy, kdybych si měl vsadit. U kterého kamaráda je?“

„Myslím, že u Zieglera? Víš, Nicku... nemám úplně dobrý pocit z toho, že bych tu měla být sama. Myslím tím po dnešku.“

„To ti nemůžu mít za zlý. Zavíráš dveře a okna, že jo?“

„Ano, zavřela jsem, ale ten šílenec...“

„Vím, vím. Nechám sem hned nainstalovat nový systém, aby sis mohla zapnout alarm, když tu budeš.“ Bezpečnostní ředitel ze

Strattonu Nickovi slíbil, že se u něj zastaví a zjistí, co se dá dělat. Pro šefa cokoli. Příliš dlouho výměnu toho jednoduchého bezpečnostního systému odkládali, je na čase nainstalovat něco pořádného, s kamerami, detektory pohybu a vším tím cirkusem kolem. „Můžeš jít spát, jestli chceš.“

„Chci dokoukat ten film.“

„Jasně.“

Nick vystoupal po schodišti a vydal se chodbou k Juliině pokoji. Tiše otevřel dveře a po paměti prošel tmou k její posteli. Mezerou v záclonách dovnitř pronikal dostatek měsíčního světla, aby po krátké chvíli rozeznal obrys těla své dcerky. Julie spala s pestrou sbírkou oblíbených přikrývek, které si všechny pojmenovala, a s plyšáky, které si vybírala ze svého početného zvěřince. Dnes v noci tiskla v ruce medvídku Pú, kterého dostala, když jí bylo sotva několik dnů. Byl celý roztřepený a užmoulaný a flekatý.

Podle toho, s kým se rozhodla usnout, se dalo docela spolehlivě usoudit na její rozpoložení: Elmo ze Sezamové ulice s ní spal, když byla veselá, opičák Zvědavý George když měla rošťáckou náladu, Eukalyptus, malá koala plněná fazolemi, když měla potřebu pečovat o někoho, kdo to potřeboval víc než ona. Ale Pú vždy znamenal, že se cítí obzvlášť zranitelně a potřebuje útěchu od svého nejdéle sloužícího přítele. S medvídkem Pú spala po smrti matky každou noc několik měsíců. V poslední době ho vystřídal některý z ostatních kamarádů, z čehož Nick usuzoval, že se Julie už cítí o něco silnější.

Dnes večer se Pú vrátil.

Pohlídl ji po upocených vláskách a natáhl do nosu sladkou vůni dětského šamponu mísící se s lehce nakyslým pachem potu. Políbil ji na vlhké čelo. Něco zamumlala, ale nepohnula se.

Někde v domě se otevřely a zase zavřely dveře a něco s žuchnutím dopadlo na podlahu. Nick okamžitě zpozorněl. Podle těžkých, dlouhých kroků to byl Lucas.

Nick se propletl mezi rozházenými knížkami a hračkami a tiše za sebou zavřel dveře. V dlouhé chodbě panovalo šero, ale pod dveřmi do Lucasova pokoje zářil proužek žlutého světla.

Nick zaklepal, počkal, a znovu zaklepal.

„No?“

Hloubka a barva synova hlasu ho pokaždé zaskočila. To a nepříjemný tón, který poslední rok tvořil jeho nedílnou součást. Když Nick otevřel dveře, ležel Lucas natažený na zádech na posteli s botami stále na nohou. Z uší mu koukala sluchátka iPodu.

„Kdes byl?“ zeptal se Nick.

Lucas mu věnoval krátký pohled, pak ho ale stočil na něco zajímavějšího v prostoru mezi nimi. „Kde je Barney?“

Nick zaváhal. „Ptal jsem se, kdes byl, Luku. Je všední den.“

„U Ziggyho.“

„Nezeptal ses, jestli tam můžeš jít.“

„Nebyl jsi poblíž, abych se moh zeptat.“

„Když chceš jít ke kamarádovi domů, musíš to říct mně nebo Martě, předem.“

Lucas pokrčil rameny v tichém souhlasu. Měl zarudlé a lesklé oči a Nick si teď byl stoprocentně jistý, že se jeho syn zkouřil. To byla čerstvá a dost znepokojivá novinka, o které se teprve bude muset s Lucasem pobavit. Neustále to odkládal – prostě teď neměl dost sil a rodičovské trpělivosti na zdolání další výchovné hory, na přímou konfrontaci. V práci měl poslední dobou starostí až nad hlavu, a pak tu byla Julie (kterou bylo tisíckrát jednodušší utěšit) a nakonec i jeho vlastní smutek, který z něj vysával schopnost být dobrým a chápajícím otcem.

Podíval se na Lucase, kterému v uších plechově šustila rytmická muzika. Napadlo ho, jakou brakovou hudbu teď asi Lucas poslouchá. Ucítil prchavý závan starého kouře, nejspíš cigaretového, ale nebyl si tím jistý.

Mezi Lucasem navenek a Lucasem uvnitř panoval matoucí nesoulad. Zvenčí působil v šestnácti letech jako vyzrálý mladý muž, vysoký a hezký. Jeho téměř ženská pohlednost nabrala v pubertě ostré mužské rysy. Obočí nad modrýma očima s dlouhými řasami měl tmavé a husté. Jenže uvnitř bylo Lucasovi nějakých pět nebo šest let. Člověk se ho mohl dotknout téměř čímkoliv. Byl vzteklý a dokázal druhého zasáhnout na tom nejneočekávanějším místě a v nevraživosti vůči svému otci se uměl zatvrdit snad až do konce věků.

„Nekouříš, nebo ano?“

Lucas svému otci věnoval pohled plný zdrcujícího opovržení. „Slyšel jsi někdy o pasivním kouření? Byl jsem mezi lidma, co kouří.“

„Ziggy nekouří.“ Kenny Ziegler byl vysoký blondatý kluk, plavec a Lucasův nejlepší kamarád už od doby, kdy byl ještě v plaveckém týmu. V posledních šesti měsících, nebo jak dlouho vlastně neplaval, se ale Lucas se Ziggyem už tolik nescházel. Nick pochyboval, že vůbec strávil tohle odpoledne a večer u Ziggyho. Spíš byl někde jinde, pravděpodobně u nějakého nového kamaráda.

Lucas na něj stále nepohnutě zíral. Hudba mu v uších pištěla a syčela.

„Máš domácí úkoly?“ nevzdával to Nick.

„Nepotřebuju, abys na mě dohlížel, Nicku.“ *Nicku*. To byla další novinka – říkat otci křestním jménem. Mezi některými Lucasovými kamarády bylo běžné oslovovat rodiče křestními jmény, ale Nick s Laurou trvali na tradičním „mami“ a „tati“. Lucas se ho tím jen snažil vytočit. „Nicku“ mu začal říkat asi tak před měsícem.

„Mohl by sis, prosím tě, vytáhnout ty sluchátka z uší, když s tebou mluvím?“

„Já tě slyším dobře,“ odpověděl Lucas. „Kde je Barney?“

„Vyndej si ty sluchátka, Luku.“

Lucas zatáhl za dráty, až mu pecky vyskočily z uší. Nechal je ležet na hrudi, kam dopadly a kde dál, teď o něco hlasitěji a zřetelněji, vztekle chrčely.

„Barneymu se něco stalo. Něco dost ošklivýho.“

„Co tím myslíš?“

„Našli jsme ho... Někdo ho zabil, Luku.“

Lucas švihl nohama přes sebe a v další vteřině už seděl na okraji postele, napružený, jako by se chystal na Nicka vystartovat.

„Zabil?“

„Našli jsme ho v bazénu – nějaký blázen...“ Nick větu nedokázal dokončit, nedokázal znovu prožít tu otrěsnou scénu.

„Byl to ten samej, co se sem pořád vloupává, že jo? Ten sprejer.“

„Nejspíš jo.“

„To je kvůli tobě!“ V Lucasových rozšířených očích se zaleskly slzy. „Kvůli všem těm lidem, co jsi vyhodil, kvůli tomu, jak tě všichni ve městě nenávidí!“

Nick nevěděl, co na to říct.

„Ve škole je asi tak půlka dětí, cos jim rodiče vyrazil z práce. Víš, jak je to neskutečně trapný?“

„Luku, poslouvej mě...“

Lucas se k němu divoce obrátil, oči rozšířené, zuby obnažené, jako by to byl Nick, kdo Barneyho zabil. „Proč sakra nevypadneš z mýho pokoje,“ rozkřikl se, až mu přeskočil hlas.

Nicka samotného překvapilo, jak zareagoval. Kdyby takhle býval mluvil se svým otcem, dostal by tehdy pár facek. Místo aby ho ale popadl amok, přemohl ho tichý, trpělivý smutek. Bolelo ho za toho kluka srdce, za to, čím si musel projít. „Lucasi,“ řekl Nick tak tiše, až skoro šeptal, „takhle už se mnou nikdy nemluv.“ Otočil se a nehlučně za sebou zavřel dveře. V srdci cítil prázdnotu.

Na chodbě přede dveřmi pokoje zbožňovaného staršího brášky stála Julie a po tvářích se jí koulely slzy.

Nedlouho poté, co Nick Julii konečně uspal – stulila se mu v posteli do náruče –, někdo ostře zaklepal na vstupní dveře domu.

Byl to Eddie Rinaldi, bezpečnostní ředitel společnosti Stratton. Na sobě měl běžovou flaušovou bundu a džíny a táhlo z něj pivo a cigarety. Nicka napadlo, že se tu možná stavil cestou domů ze svého oblíbeného podniku *U Viktora*.

„Je to síla,“ řekl Eddie. „To s tím psem.“

Eddie byl vyčouhlý, horkokrevný chlapík s nervózním pohledem. Hnědé kudrnaté vlasy mu začínaly prokvétat šedinami a tvář a čelo hyzdily drobné drolíčky, pozůstatek ošklivého akné v pubertě. Měl šedé oči, široké chrípí a nevýrazná ústa.

Na střední spolu hráli v jednom týmu – Eddie bruslil na pravém křídle a Nick jako kapitán byl centr. Ale nikdy si nebyli nijak zvlášť blízcí. Nick byl hlavní devizou družstva a hvězdou celé střední. Byl playboyem, se kterým chtěla chodit každá holka. Eddie hrál celkem obstojně, byl od přírody šprýmař, střelený blázen, ale s tváří plnou beďarů rozhodně nerandil s žádnou královnou plesů. V týmu o něm někteří kamarádi ze srandy prohlašovali, že když byl malý, zapomněli ho rodiče moc dlouho na kolotoči Break Dance. Nebylo to vůči němu tak úplně fér; Eddie byl cvok, který sice procházel s odřenýma ušima, ale oplýval přirozenou inteligencí. K Nickovi vzhlížel skoro jako k hrdinovi, ačkoli ten měl

dojem, že tohle zbožňování kalí i špetka závidi. Po střední, když šel Nick na Michiganskou státní v East Lansingu, nastoupil Eddie na policejní akademii ve Fraseru. Podařilo se mu dostat místo na oddělení v Grand Rapids, kde ho po téměř dvaceti letech zastihlo smolné období. Obvinili ho, jak Nickovi později vysvětloval, z týrání podezřelého. Sice to bylo „celý totálně vycucaný z prstu“, ale co naplat – srazili ho o pár hodnotí dolů a šoupli za kancelářský stůl. Jen do doby, než se přezene vlna nevídané publicity, jak se dušoval velitel okrsku. Eddiemu ale bylo jasné, že jeho kariéra skončila.

Nick, tehdy už výkonný ředitel Strattonu, se do toho vložil a zachránil mu zadek. Nabídl Eddiemu pozici, na kterou možná neměl tak úplně kvalifikaci – náměstka pro firemní bezpečnost, který měl na starost zkoumání biografických údajů o zaměstnancích, vyšetřování drobných krádeží a podobné věci. Nicméně přesně jak Nick ujišťoval svého dlouholetého ředitele bezpečnosti, bělovlasého seržanta fenwické policie ve výslužbě, Eddie se pustil odhodlaně a vděčně do práce, rozhodnutý si svůj plat zasloužit.

Po dvou letech, když dosavadní ředitel bezpečnosti odešel do předčasného důchodu, se Eddie přesunul na vrcholovou příčku. Nickovi to někdy připomínalo staré hokejové časy: Nick, hvězda týmu – útočná síla, jak mu říkali – se svým golfákem o rychlosti sto padesát kilometrů v hodině, který vyhraje buly a proplete se mezi devíti týpkami, jako když vyšívá; a Eddie mezitím s divokým šklebem podkopává protihráčům brusle, vráží hůl někomu do břicha nebo obličje a motá protivníkovi hlavu bláznivým, chaotickým bruslením sem a tam po křídle.

„Dík, že ses stavil,“ řekl Nick.

„Nejdřív chci vidět tu kuchyň.“

Nick pokrčil rameny a vydal se do chodby. Rozsvítil světlo a odtáhl silnou plastovou fólii přilepenou k zárubním, která sloužila jako prachová bariéra mezi kuchyní a zbytkem domu.

Nick vešel do místnosti jako první. Eddie za ním tiše hvízdal a rozhlížel se po prosklených skřínkách kuchyňské linky a sporáku značky Wolf. Upustil malou sportovní tašku, kterou si s sebou přinesl, na zem. „Ty bláho, tohle muselo stát majlant.“

„Vím, je to šilený.“

Eddie zapnul jeden z vařičů – ozvalo se zacvakání a vyšlehl hučící modrý plamen. „Máš tu slušnej tlak, člověče. A to přitom vůbec nevaříš.“

„Musel jsem kvůli tomu udělat novou přípojku. Rozkopat a znovu zasít trávník a všechno kolem.“

„Páni, a kolik tu máš dřezů?“

„Jeden je pomocný dřez na špínu, mám dojem, a ten hlavní je na mytí nádobí.“

„Támhle máš myčku?“

„Jo.“ Byl to Fisher & Paykel. Další výsledek Lauřina lovu v recenzích na absolutně nejlepší spotřebič. *Má dva oddíly*, řekla mu, *takže můžeš umývat i menší objem nádobí*. No tak jo.

Eddie zatáhl za madlo a nechal z linky hladce vyjet desku ze dřeva cukrového javoru. „Šuple na nože?“

„Vestavěná krájecí deska.“

„Super. Ještě mi řekni, že sis všechny ty krámy vybral ty.“

„Celý to tu navrhovala Laura, vybírala všechny přístroje, barevný ladění, skřínky a tak.“

„Bez kuchyňské desky se nedá moc dobře vařit, to víš, ne?“

„Ta už je objednaná.“

„Kde máš něco k pití?“

Nick se dotkl jedné ze skříněk. Dvířka vyjela nahoru a odhalila reprezentativní sbírku nejrozumnějších lihovin.

„Dobrej trik.“

„Magnetické otvírání. Taky Lauřin nápad. Skotskou?“

„Jasně.“

„S ledem, že jo?“ Nick přiložil sklenici k automatickému výrobníku ledu na dveřích chladničky značky Sub-Zero a sledoval, jak o sklo zazvonilo několik kostiček ledu – *clink, clink, clink*. Pak do ní nalil pořádný šplouch Johnnieho Walkera, podal sklenici Eddiemu a vydal se ven z kuchyně.

Eddie dlouze usrkl a pak spokojeně vydechl. „Ahoj, Johnnie, tatka je doma. Co si dáš ty, šéfe?“

„Radši nic. Vzal jsem si prášek na spaní, co se nemá míchat s alkoholem.“

Opustili kuchyň a vstoupili do potměšilé zadní chodby osvětlené jen oranžovou září doutnavek vypínačů. Nick rozsvítil lampičku na stolku v chodbě – další z milionů malých detailů v tomhle domě, který mu dennodenně připomínal Lauru. Strávila měsíce hledáním té pravé alabastrové lampy, až ji jednoho dne objevila v nějakém starožitnictví na Upper East Side v Manhattanu, když s ním byla na služební cestě. Obchod prodával jen řemeslníkům, dekorátérům a bytovým návrhářům, ona se ale vmluvila dovnitř a tam lampičku uviděla. Podstavec byl vybroušený z alabasturu pocházejícího z italské Volterry, vysvětlovala Nickovi, když se ptal, proč je tak šíleně drahá. Nickovi to připadalo prostě jen jako bílý kámen.

„Ajaj, prášky neber, člověče. Víš, co bys potřeboval, abys dobře spal?“

„Nech mě hádat.“ Světla v jeho pracovně se při vstupu automaticky rozsvítila – bodovky na stropě a několik reflektorů, které rozlévaly světlo po ručně štukovaných zdech, obrovité ploše televize značky Sony na protilehlé stěně a francouzských dveřích vedoucích ven na čerstvě zasetý trávník.

„Přesně tak, Nicku. Kundičku. No páni, to je bejvák. Neuvěřitelný.“

„Laura.“

Eddie se zabořil do jednoho z nadýchaných kožených křesel Symbiosis, dal si hlt skotské a hlasitě položil sklenici na odkládací stoleček s břidlicovou deskou.

„Tudle jsem *U Viktora* sbalil jednu holku, víš? No, asi jsem měl na očích pивní brejle, protože když jsem se druhej den probral... no, teda, měla fakt ohromnou osobnost. Ta mrcha byla ošklivá jak sobotní vopice.“ Suše, sípavě se uchechtl.

„Alespoň ses dobře vyspal.“

„Ani ne, byl jsem na sračky, kámo. Chci ti jen říct, Nicku, že musíš vytáhnout paty a začít zase balit holky. Vytáhnout zas na lov čičinek. Ale dej si bacha, kámo, spousta z nich jsou coury.“

„Nemám na to ještě náladu.“

Eddie se pokusil trochu zjemnit hlas, ale vyšel z toho spíš lehce vtíravý chrapot. „Umřela už před rokem, Nicky. To je dlouhá doba.“

„Po sedmnácti letech manželství ne.“

„Hej, neříkám, že se máš hned znova *ženit*. Jsem zrovna ten *poslední*, kdo by ti něco takovýho radil. Se na mě podívej – já nekupuju, pronajímám si. Pravidelně je vyměňuju za novější model.“

„Mohli bychom si popovídat o tom našem bezpečnostním systému? Je pozdě a měl jsem strašně dlouhej den.“

„Jasně, jasně. Ten chlapík přes systémy je naprostej mág. Dával mi ho i na můj bejvák.“

Nick zvedl obočí.

„Zaplatil jsem si to z vlastního, jestli to chceš vědět. Pokud sežene materiál, může ti to zítra nainstalovat.“

„I kamery a tak?“

„Si piš. Jsou v tom IP kamery kolem baráku a na všech přístupovejch a odchozích místech, kamery vevnitř, na volno i schovaný.“

„Co to znamená IP?“

„Internet něco. Umí to přenášet signál přes internet. Můžeš si hlídat barák ze svého počítače v kanclu. Zatraceně vymakaný, to ti povím.“

„Nahrávání na kazetu?“

„Žádná kazeta. Všechny kamery nahrávají na pevný disk. Můžeš použít pohybový čidla, když chceš ušetřit místo. Umíme udělat ovládání kamery na dálku, přenášet v reálném čase barevný video, sedm a půl snímku za vteřinu. Technologie je dneska úplně někde jinde.“

„Udrží to toho mého stalkera venku?“

„Řeknu ti to takhle: až uvidí, jak se na něj ty robotické kamery otočí, jen co se přiblíží k baráku, tak jestli to není úplněj magor, vezme kramle. A i kdyby ne, budeme mít pár hodně kvalitních záběrů toho, jak se dobejvá dovnitř. Teď mě napadá, že jsem si všiml pár pěkných kamer kolem toho strážního domku dole u silnice. Vypadá to, že máte kamery i na celém obvodovém plovu. Možná budeme mít štěstí a najdeme tam fotku toho týpka. Hnedle ráno si popovídám s tím vaším hlídačem.“

„Nemyslíš, že to samý už napadlo poldy?“

Eddie vypustil pohrdavé *pff*. „Ti pro tebe udělej leda tak kulo-vý. Nejnutnější minimum, a možná ani to ne.“

Nick kývl. „Myslím, že máš pravdu.“

„Vim, že mám pravdu. Nemůžou tě ani cejtít. Jsi pro ně Řezník Nick. Propustil jsi jim z práce tátu nebo bráchu nebo ségru. Podle mě si libujou v tom, že ti to někdo vrací.“

Nick hlasitě vydechl. „Cos myslel tím ,jestli to není úplněj magor‘?“

„Tihle stalkeři už jsou takový, šéfe. Neřídí se vždycky normálním rozumem. Jestli se tady ještě někdy objeví, existuje jen jediná věc, která ti zajistí klid v duši.“ Rozepnul zip nylonové tašky a vytáhl předmět zabalený v nepromokavé látce. Když ji rozbalil,

uviděl Nick sametově černou poloautomatickou pistoli – hranatou, kompaktní a odpornou. Plastový rám byl poškrábaný, závěr promáčkнутý. „Smith and Wesson Sigma .380,“ konstatoval Eddie.

„To nechci,“ odpověděl Nick.

„Bejt sebou, neodmítal bych. Ten, co ti dokázal takhle zřídit psa, by příště moh jít po dětech, a ty mi řekneš, že nechceš chránit rodinu? Tohle není Nick, jak ho *já* znám.“

Nick proklouzl dveřmi do temné promítací místnosti – Future labu, jak jí tady říkali – a usadil se do křesla v poslední řadě. Jejich film stále ještě běžel na plátně – na obřím zahnutém promítacím plátně se zadní projekcí a vysokou světelnou odrazivostí, které zabíralo celou přední stěnu. Příšeří příjemně konejšilo jeho nevyspalé oči.

Z desítek zabudovaných reproduktorů s technologií prostorového zvuku tepala ze všech stran včetně stropu a podlahy zvonivá elektronická hudba. Krátký prezentační film vás nechal prolétnout nad pouští Kalahari, úzkou pražskou uličkou, mezi stěnami Grand Canyonu – tak těsně, že byste se mohli odřít o jeho rozečkaná skaliska. Prosvištěli jste spirálou molekuly DNA a nakonec jste se vynořili v kaleidoskopu futuristických výjevů Města budoucnosti. „V propojeném světě,“ svěřoval se medově tekutý baryton, „nad vším vládne vědění.“ Film byl o budoucnosti práce, života a technologií; byl hodně abstraktní, intelektuální a velmi, velmi psychedelický. A nikde se v něm neukázala ani noha nějakého nábytku.

Film promítali jen vybraným zákazníkům. Někteří návštěvníci, obzvlášť ti technologicky nadšenější, z něj byli unešení, a když promítání skončilo, měli potřebu pořád dokola tlachat o „dokonalé integraci“ kancelářského nábytku a technologie, o „Pracovišti

zítřka“, a byli připraveni na místě naškrábat své jméno na přerušovanou linku na šeku.

Jiným ale přišel přehnaně nafouknutý, protivný a vůbec ho nepochopili. Jako publikum, které dorazilo dnes dopoledne – delegace devíti vysoce postavených vedoucích pracovníků ze skupiny Atlas McKenzie. Šlo o jednu z největších finančních společností na světě, která prorůstala svými dlouhými a tenkými úponky do všech možných sektorů, bankovníctvím a kreditními kartami počínaje a pojištěním ve více než stovce zemí konče. Nick sledoval, jak se ti lidé v křesílkách vrtí a šeptají si. Byli tu senior viceprezident pro reality a viceprezident pro správu majetku v doprovodu svých poskoků. Společnost Stratton je především přivezla firmním tryskáčem z Chicaga, aby si je hned po příletu vzal do parády zážitkový tým, který hosty protáhl kompletní prohlídkovou trasou. Nick s nimi poobědval a osobně je provedl ředitelskými kanceláři, kde je nezapomněl obšťastnit svou obvyklou pochvalnou řečí o zplošťování korporátní pyramidální hierarchie, o tom, jak se pracovní prostředí mění z individualistického na kolaborativní a tak podobně.

Atlas McKenzie stavěl ohromný kancelářský mrakodrap v Torontu, víc než sto tisíc čtverečních metrů plochy. A celá třetina z toho měla padnout na nové ředitelství jejich společnosti, které si chtěli nechat zařídit od Strattonu od podlahy až po strop. To znamenalo přinejmenším deset tisíc pracovních stanic a minimálně padesát milionů babek zaplacených předem, plus smlouva na údržbu na dalších deset let. Pokud by Stratton tenhle obchod získal, byla by to obrovská výhra. Víc než obrovská. Neuvěřitelná. Protože všude po světě byly další kanceláře společnosti Atlas McKenzie, které by se dost možná mohly standardizovat podle té hlavní. Nick nebyl vůbec schopný spočítat, jakou sumu by to všechno dohromady mohlo představovat.

No dobrá, tak jejich film propadl. Docela dobře se mohli dívat na nějaký domácí artový snímek z prostředí bulharského venkova s titulky. Vyšlo by to nastejno.

Zato expozice „Pracoviště zítřka“ je včera naprosto dostala. Stejně jako všechny ostatní návštěvníky, bez výjimky. Člověk se tomu jednoduše nemohl ubránit. Jednalo se o plně funkční model pracovní stanice o rozměrech zhruba 3krát 3 metry, který vypadal spíš jako studiový pult pro hlasatele televizních zpráv než kóje z nějakého pravěkého komiksu o Dilbertovi. Každý host dostal připínací identifikační cedulku obsahující čip, který komunikoval s elektronickým senzorem. Stačilo vstoupit do pracovního prostoru a stropní světla přešla z modré do zelené. Ostatní kolegové tak mohli už z dálky poznat, jestli jste u svého stolu. Jakmile jste se posadili, byla vyslána elektronická zpráva členům vašeho týmu – v tomto případě do notebooků zapůjčených návštěvníkům – s informací, že jste dorazili. Nick sám se často podívoval, s jakými úžasnými nápady technici Strattonu dokázali přijít. Vzdálenější okraj pracovního stolu „Pracoviště zítřka“ lemoval dvoumetrový zakřivený monitor s ultravysokým rozlišením, na němž svítila stránka s textem, okno videokonference a snímek powerpointové prezentace. Když tohle potenciální zákazníci uviděli, nemohli se toho nabažit. Slintali nad tím, jako někteří chlapi slintají nad lamborghini.

Program měl asi deset minut zpoždění, takže Nick musel ještě přečkat „Řeč“. Plátno plynulým přechodem do černé pohaslo a světla ve Future labu zvolna, zvolna ožívala. U pultíku z kartáčovaného hliníku už stála jejich senior viceprezidentka pro výzkum pracoviště, velmi vysoká, štíhlá žena kolem čtyřicítky s brýlemi s kostěnými obroučkami a dlouhými blond vlasy zastřiženými nad čelem do přísné ofiny. To byla Viktorie Zanderová – žádná Viki nebo Tori, ale Viktorie. Byla oblečená celá v černém a působila

dramatickým dojmem. Vypadala jako nějaký bítník z padesátých let, jako postava z Kerouacova románu *Na cestě*.

Viktorie promluvila měkkým sopránem: „Sídlo firmy je jedním z nejmocnějších nástrojů pro podporu vaší značky. Představuje příležitost sdělit vašim zaměstnancům a hostům příběh o *vás samých* – o tom, kým jste, co znamenáte. Je to *brandscape* vaší značky. U nás tomu říkáme *narativní kanceláře...*“ Během výkladu na digitální tabuli vsazenou do stěny zapisovala klíčová hesla jako „chytré pracoviště“ a „pulzující prostor“ nebo „éra vědomostí“. Její poznámky se okamžitě měnily na počítačový text a objevovaly se na noteboocích v klínech lidí z Atlas McKenzie. Viktorie pokračovala: „Náš model využívá formu, které se říká *vozy kolem ohniště*. Žijeme soukromé životy ve svém vlastním voze, scházíme se však společně při večeři.“

Ne že by Nick rozuměl úplně všemu z toho, co vykládala – přestože její proslov slyšel už tucetkrát. O to ale nešlo. Ani nečekal, že tomu kdokoli z ostatních rozumí o něco víc než on. A určitě ne tihle týpci z Chicaga, kteří nejspíš v duchu obraceli oči v sloup, ale navenek nechtěli dát najevo nedostatek důvtipu. Viktoriin krátký ujetý seminář byl zastrašující a nejspíš šel zcela mimo ně.

Tihle chlápci slyšeli na modulární elektronické propojení a prefabrikované komponenty a datové kabely zabudované do podlah. To byl svět, ve kterém žili. Někaké *brandscapy* je nezajímaly.

Trpělivě vyčkával na konec Viktoriina proslovu, vědom si narůstajícího neklidu hostů. Na něj už zbude jen krátké uvítání a seznámení, ujištění, že jsou všichni spokojeni, a trochu toho neformálního okecávání.

Nickovi od jeho povýšení na výkonného ředitele nenáleželo starat se o samotný prodej, ne přímo. To probíhalo na úrovni národních obchodních partnerů. On jen pomáhal obchody uzavírat,

popostrčit je, ujistit ty opravdu velké zákazníky, že o ně ten chla-
pík nahoře projevuje skutečný zájem. Bylo až pozoruhodné, jak
krátké osobní setkání s výkonným ředitelem na zákazníky zapů-
sobilo.

Obyčejně v tom byl dobrý – pevný stisk ruky, poplácání po zá-
dech, přímé odpovědi bez oblbování, které každému připadaly
tak osvěžující. Tohle dopoledne na něj ale doléhal nepolevující
tlak obav, tupé bolení břicha. Nejspíš šlo o reakci na prášek na
spaní, co si vzal včera večer. Na ten nepatrný úlomek pilulky, kte-
rý mu zajistil klidný spánek. Nebo za to možná mohly tři šálky
kávy namísto obvyklých dvou. Anebo šlo o to, že Stratton tenhle
kšeft opravdu, ale *opravdu* potřeboval.

Viktoria skončila se svou prezentací, světla se rozzářila a dva nej-
důležitější hlavouni z Atlas McKenzie se vydali rovnou za Nic-
kem. Jedním byl senior viceprezident pro reality, drobný, bledý
muž kolem padesátky s plnými, téměř ženskými rty, dlouhými
řasami a konstantně bezvýraznou tváří. Moc toho nenamluvil.
Jeho kolega, viceprezident pro správu majetku, byl podsaditý
chlápek se sudovitým trupem, na tváři půldenní strniště, ježaté
obočí a očividně barvené vlasy černé jak uhl. Nickovi připomín-
al Richarda Nixona.

„A já jsem si myslel, že tu děláte jen křesla a kartotéky,“ pozna-
menal Nixon a blýskl vyběleným chrupem s výraznou mezírkou
uprostřed.

„Ani zdaleka,“ uchechtl se Nick. Moc dobře to věděli; Stratton
s nimi pořádal namlouvací tanečky už měsíce, předkládal ob-
chodní nabídky, uspořádal dlouhou sérii externích schůzek – kte-
ré se Nickovi díkybohu vyhnuly. „Poslyšte, pokud byste se potře-
bovali mrknout na e-mail nebo si poslechnout hlasové zprávy
a tak podobně, dole v hale je free wi-fi.“

Bledý muž – jmenoval se Hardwick – přistoupil k Nickovi a nepřirozeně jemným hlasem se ho zeptal: „Doufám, že vám nebude vadit, když položím poměrně přímočarou otázku.“

„Ale samozřejmě.“ Tenhle Hardwick s nehybnou tváří a jemnými rysy byl zabiják, skutečný firemní nájemný vrah. *Byl by dobrým aparátčíkem starého sovětského politbyra*, napadlo Nicka.

Hardwick rozepnul zip kožených desek od Gucciho a vytáhl novinový výstřížek. Nick ten článek z týdeníku *Business Week* okamžitě poznal. V titulku stálo: „Přišel Midas o svůj zlatý dotek?“ Z fotografie se zpoza tlustých brýlí dívala kožená tvář legendárního Willarda Osgooda, nedůtklivého starého zakladatele společnosti Fairfield Equity Partners – muže, který koupil Stratton. Článek se věnoval hlavně „propadu společnosti Stratton, kdysi nejrychleji rostoucí firmy v sektoru kancelářského nábytku v USA, do ztráty před zdaněním ve výši milionů dolarů“. Mluvil o Osgoodově vychvalovaném Midasově doteku při výběru nadějných firem, jež po čase přivedl k rozkvětu, a ptal se: „Co se stalo? Bude Osgood nečinně přihlížet tomu, jak se jedna z jeho investic řítí k okraji útesu? Podle zasvěcených názorů to není příliš pravděpodobné.“

Hardwick výstřížek několik vteřin držel ve vzduchu mezi nimi. „Má Stratton problémy?“ zeptal se s nečitelným pohledem upřeným na Nicka.

„V žádném případě,“ odpověděl. „Jestli jsme měli pár mizerných kvartálů? To sakra jo, ale to měli i Steelcase a Herman Miller a všichni ostatní hráči na trhu. Prošli jsme si dvěma roky propouštění, jak víte, a náklady na odstupné jsou nepříjemné. Děláme ale všechno nezbytné pro to, abychom zůstali dlouhodobě zdraví.“

Hardwick promluvil téměř neslyšně: „Tomu rozumím. Ale vy už nejste rodinnou firmou jako dřív. Už nedržíte v rukou všechny

otěže. Jsem si jistý tím, že vám Willard Osgood stojí non-stop za zadkem.“

„Osgood a jeho lidi nás víceméně nechávají na pokoji,“ řekl Nick. „Počítají s tím, že víme, co děláme – proto nás koupili.“ V ústech měl sucho. „Víte, oni svým firmám rádi nechávají delší řetěz.“

Hardwick mrkl jako ještěrka. „My si od vás nekupujeme jen hromadu pracovních stanic, Nicku. Kupujeme si desetiletou servisní smlouvu. Jde mi o to, jestli tu ještě – za rok nebo dva – vůbec budete?“

Nick položil ruku na Hardwickovo kostnaté rameno. „Stratton je na trhu už skoro pětasedmdesát let,“ řekl, „a můžu vás ujistit, že tu bude ještě dlouho potom, co tu vy ani já už nebudeme.“

Hardwick se slabě usmál. „Neptal jsem se na Stratton. Ptám se na to, jestli tu ještě budete vy.“

„To si pište,“ ujistil ho Nick. Lehce stiskl Hardwickovi rameno. Koutkem oka zahlédl Eddieho Rinaldiho, jak se opírá se založenýma rukama o zeď u vchodu do Future labu.

„Omluvte mě na vteřinu,“ řekl Nick. Eddie se tu ukazoval jen zřídkakdy a když už k tomu došlo, jednalo se vždycky o něco důležitého. Nickovi se navíc nečekané vyrušení z nepřijemného hovorů docela hodilo.

Došel k Eddiemu. „Co se děje?“

„Něco pro tebe mám. Měl by ses na to radši mrknout.“

„Nemůže to počkat?“

„Týká se to toho slídila, tak se rozhodni sám, jestli s tím chceš čekat.“

Eddie se posadil před Nickův počítač, jako by byl jeho vlastní, a začal dvěma prsty datlovat na klávesnici. Na někoho, kdo se nikdy neučil psát na stroji, byl překvapivě zdatný. Proklikával se firmní sítí do sekce určené pro bezpečnost a přitom vysvětloval: „Ti chlápci ze strážního domku v tom vašem koncentráčku byli dost ochotní, jak se dalo čekat.“

„Mluvíš o Rezidenci Fenwicke.“ Z Eddieho táhly cigarety a Brut, kolínská, kterou používal už od střední. Nick netušil, že se pořád ještě dá sehnat.

„Ti povím, že mají pěkný systém – digitální high-res kamery Sony u vjezdu a výjezdu. Kompenzace protisvětla. Třicet snímků za vteřinu. Poldové se ani neobtěžovali podívat na jejich záznamy. No chápeš to?“

„Jak jsi říkal...“

„Neudělali dopříc ani tolik, aby nevypadali blbě.“ Na monitoru vyskočila barevná fotografie vytáhlé postavy s brýlemi. Eddie několika kliky myši obraz přiblížil. Šlo o muže kolem šedesátky s hluboce zvrásněnou tváří, drobnými, napjatými ústy a krátce střiženými šedými vlasy. Oči byly za čočkami brýlí s tlustými černými obroučkami groteskně zvětšené. Nickovi se prudce rozbušilo srdce. Několik dalších kliknutí, a mužova zasmušilá tvář zabrala většinu obrazovky. Rozlišení nebylo špatné – obličej na snímku byl poměrně zřetelný.

„Víš, kdo to je?“ zeptal se Eddie.

„Ne.“

„Jo, ale on ví, kdo jsi ty.“

„To určitě. Chceš říct, že jen tak prošel skrz? Co bezpečnostní systém?“

„Ve skutečnosti přelez plot v místě, kde je hodně stromů. Kamery se tam spouštějí pohybovým čidlem. Alarm tam není – bylo by moc falešných poplachů kvůli zvířatům. Zato kamer je tam pět prdelí.“

„Super. Kdo to je?“

„Jmenuje se Andrew Stadler.“

Nick pokrčil rameny. Nikdy to jméno neslyšel.

„Našel jsem ho, když jsem si vyfiltroval propuštěný zaměstnanec mužskýho pohlaví ve věku padesáti a víc let. A hlavně ty s nějakou nesrovnalostí během pohovoru. Ti povím, většinu dopoledne jsem strávil čuměním na policejní fotky, že mi z toho ještě teďko jdou oči šejdrem. No jo, ale za tohle přece dostávám ten skvělej plat, ne?“

Eddie dvakrát kliknul myší a vedle snímku z kamery se na druhé polovině obrazovky objevil další obrázek. Šlo o stejného muže, jen o trochu mladšího – stejné tlusté, černé brýle a stejné chtivé oči, stejná šterbina úst. Pod fotografií stálo jméno ANDREW M. STADLER a číslo sociálního pojištění, datum narození, zaměstnanecké číslo ze Strattonu, datum přijetí.

Nick se zeptal: „Propuštěný?“

„Jo a ne. Pozvali si ho na propouštěcí pohovor a on dal výpověď. Víš, co většinou říkají: ‚Po tom všem, co jsem pro tuhle firmu udělal?‘ a ‚Běžte do prdele.‘ a takový řeči.“

Nick zavrtěl hlavou. „Toho jsem nikdy předtím neviděl.“

„V prototypový dílně jsi asi moc často nebyl, nebo jo?“

Prototypová dílna bylo místo, kde skupinka pracovníků – ohýbači kovu, svářeči, truhláři – stavěli vzorové modely nových produktů

společnosti Stratton. Výsledkem jejich práce byly série o jednotlivých kusů, vyrobené podle specifikací návrhářů. Nickovi vždycky připadalo, že se mezi zaměstnance prototypové dílny dostávali občas dost svérázní podivíni. Všichni si už ve fabrice odpracovali své a měli šikovní ruce. Bývali to často samotáři a perfekcionisti.

„Andrew Stadler,“ zopakoval Nick a zaposlouchal se do zvuku toho jména. Pročetl si biografické údaje v záznamech. „Byl u společnosti pětatřicet, šestatřicet let.“

„Jo. Začal jako montér na starý lince na vysoký kartotéky, pak makal jako svářeč. Pozdějc se stal specialistou druhý úrovně – dělal samostatně v křeslárně a opravoval reklamace. Odmítl práci na moderních linkách, protože, jak říkal, nesnášel muziku, co si tam ostatní pouštěli. Měl potyčky se svým mistrem. Naučili se ho ignorovat a nechat ho dělat svoji práci. Když se uvolnila pozice v prototypový dílně, podal si žádost a oni byli rádi, že se ho zbavili.“ Několika dalšími kliknutími si Eddie vyvolal Stadlerova hodnocení. Nick se naklonil k obrazovce, aby si mohl titěrný text přečíst. „O co šlo u té hospitalizace?“

Eddie se v křesle otočil k Nickovi a vytřeštěně k němu vzhlédl. „Je to hotovej magor, kamaráde. Bedna a zároveň šílenec. Ten chlap pendloval mezi fabrikou a uzavřeným oddělením okresní nemocnice.“

„Proboha, kvůli čemu?“

„Schizofrenie. Jednou za pár let vždycky přestal brát prášky.“

Nick pomalu vydechl.

„Dobrá, Nicku, teď přijde ta strašidelná část. Rozhodl jsem se zavolat na fenwický policejní oddělení. Před nějakýma patnácti lety měli Stadlera u výslechu kvůli podezření z vraždy rodiny, která bydlela na druhý straně ulice.“

Nicka ve vteřině zalil studený pot. „Co to znamená?“

„Ti sousedi se jmenovali Stroupovi. Sem tam si od Stadlera nechali dělat nějaký kutilský opravy. Pan Spravíto – ten chlap byl technickej génius, uměl opravit, na co se podíváš. Možná se s ním kvůli něčemu pohádali nebo se jen špatně podívali, čert ví. Jednoho dne jim ale začal ve sklepě utíkat plyn a něco ho odpálilo. Celej dům vyletěl do povětří.“

„Ježíši.“

„Nikdy se nedokázalo, jestli to byla jen nehoda, nebo práce tohohle pošuka. Poldové ale měli podezření, že za to mohl on. Jenže to nikdy neprokázali. Museli ho nechat jít – žádněj důkaz. Jen silný podezření. Nicku, tenhle Stadler je pěkně nebezpečnej bastard. A řeknu ti ještě něco, co se ti nebude líbit. Ten rapl má bouchačku.“

„Cože?“

„Našel jsem v okresních archivech zbrojní průkaz na jeho jméno. Asi dvacet let starej. Nebyl tam žádněj záznam o prodeji, takže zbraň pořád má.“

„Ježíši. Tak zajisti dočasný soudní zákaz přiblížení.“

Eddie vyfoukl krátké, pohrdavé *pff*. „No tak, šéfe, déeszetko je kravina. Cár papíru.“

„Jestli se mi ale znovu pokusí dostat na pozemek...“

„Za *nepovolený vstup* ho můžeš nechat zatknout, šéfe. Za stalking ne. To je nanic. Myslíš, že to nějakýho zatracenýho psychopata zastaví? Týpka, co ti vykuchal psa? Týpka, co slyší hlasy a na hlavě nosí čepici z alobalu?“

„Ježíšikriste, Eddie. Máme fotku i s časem, jak ten chlap leze přes plot. Přesně kolem doby, kdy psa zabili. Policajti mají nůž, kde můžou být jeho otisky. Mají toho dost na to, aby ho obvinili ze zabití mýho psa.“

„Jo, a co s tím provedli, hm? Leda kulový.“

„Jak je teda donutit jednat?“

„To nevím, kámo. Chtělo by to vyvinout nějaký důraznej tlak. Poldové se ale budou snažit si ty svý špekátý záda krejt, takže se do toho jen tak nepustí. Podle mýho musíme nejprv toho blázna pořádně vyděsit. A hned jak se do toho cajti začnou trochu vážnějc motat, necháme Stadlera na pokoji. Mezitím se ale musíme postarat o to, abyste byli ty i tvoje rodina v bezpečí.“

Nick chvíli uvažoval. „Dobrá. Ale nedělej nic, co by mě jakkoliv zkompromitovalo. Takže žádný drsný akce. Chci jen to, aby toho pošuka někde zavřeli pod zámek.“

„To by šlo. Vyčmucharám ho a mezitím se u tebe odpoledne staví můj chlap, Freddie. Pustí se do toho novýho systému. Domluvil jsem mu, aby s tím pohnul.“

Nick zalétl pohledem k hodinkám. Musel se vydat na měsíční schůzi kompenzační komise. „Prima.“

„A nezapomeň, když by všechno selhalo, máš tu drobnost, co jsem ti půjčil.“

Nick ztišil hlas, vědom si toho, že by na druhé straně přepážky mohla u svého stolu sedět Marjorie. „Nemám povolení, Eddie.“

Eddie pomalu zakroutil hlavou. „Povolení? Ale jdi ty, šéfe. Víš, jak se táhne, než vyběháš všechny ty lejstra? Nemůžeš si dovolit čekat tak dlouho. Hele, neoprávněný držení zbraně je jen přestupek, ok? Sto babek na pokutě. A to jen když tě načapou. A oni tě nenačapou, protože jí nebudeš muset použít. Nestojí ti ochrana vlastní rodiny před tím pomateným sráčem za sto babek?“

„No dobře. Teď mě pusť sednout, potřebuju se podívat na mail a pak mám ještě tři schůzky po sobě.“

Eddie vstal. „Máte tady nahoře ale pěkný mašinky, člověče. Tyhle monitory by se nám na oddělení docela šikly.“

„To nezáleží na mně,“ řekl Nick. „Já jsem jen mluvící hlava.“

Scott McNally žil v uspokojivě velkém, avšak nijak nevyčnávajícím domě ve fenwické čtvrti Forest Hills, kde bydlela i řada dalších vedoucích pracovníků Strattonu. Byl to dům, ve kterém by stejně dobře mohl bydlet úspěšný účetní – typická koloniální vila s bílými stěnami a zelenými okenicemi, garáží pro dvě auta, společenskou místností, omítnutým sklepem. Měl dokonce i typickou výzdobu. Vše – vybavení jídelny, gauče a křesla a koberce – vypadalo, jako by to pořídili při hromadném nákupu v obchodě s bytovým vybavením střední cenové kategorie. Eden, Scottova výstavní manželka, očividně nesdílela Lauřinu zálibu v designu.

Nick si o Scottově domě s Laurou jednou povídal. Obdivně se tehdy vyjádřil ke skutečnosti, že se Scott, který měl slušně vyděláno ještě od angažmá u firmy McKinsey, nesnažil předvádět jako tolik jiných zazobanců. Scott nepovažoval peníze za něco, co by se mělo utrácet. Podobně jako bonusové kilometry za časté létání, které člověk nikdy nevyužije. Přesto Nick nemohl přijít na to, co mu na Scottově domě připadalo divné. Dokud Laura nepodotkla, že vypadá tak nějak *provizorně*, jako ty firemní byty zařízené jen pro dočasný pobyt.

Děti se hned po příjezdu rozprchly. Julie do pokojíčku jedné ze Scottových dcer – měl dvanáctiletá dvojčata – a Lucas do obývacího pokoje, kde si sedl o samotě před televizí. Scott obsluhoval ohromný

gril z nerezové oceli. To byla zřejmě jediná výrazně nákladnější věc, kterou vlastnil. Na sobě měl černou grilovací zástěru s varovným nápisem POZOR, CHLAPI U PLOTNY a na hlavě odpovídající baseballovou kšiltovku se stejným výkřikem.

„Jak se vede?“ zeptal se Nick přes kouř z grilu.

„Nemůžu si stěžovat,“ odpověděl Scott. „Kdo by to poslouchal?“

„Myslíš, že je ten gril dost velkéj?“

„Na půlmetrový grilovací ploše se dá připálit až šedesát čtyři burgrů najednou. Prostě nikdy nevíš, kolik dorazí lidí.“ Potrásl hlavou. „To bylo naposled, co jsem nechal Eden nakupovat v Home Depot samotnou.“

„Jak se jí vede?“

„Čím dál tím stejně. Stal se z ní hotovej fitness maniak. Kdyby bylo po jejím, hodovali bysme tady na texturovaném tofu, spirulině a šťávě ze zeleného ječmene. Nedávno se zbláznila do kurzu pokročilého pilates. Vůbec to nepobírám. Existuje snad ještě něco pokročilejšího? Můžeš pak dělat i postgraduál a dostat doktorát?“

„No, ale vypadá skvěle.“

„Jen jí nesmíš říkat, že je sladká. Sladký si taky zakázala.“ Scott zkontroloval, jestli jsou všechna kolečka nastavená na maximum. „Víš, vždycky když se tady zastavíte, musím se tak trochu stydět. Je to, jako když feudální lord vyjede ze zámku mezi chýše ubohých venkovanů. Vlastně bysme tu měli opékat kance. Nebo možná srnčí.“ Mrkl na Nicka. „Co byste si přál k pití? Džbán medoviny, můj pane?“

„Pivo bude stačit.“

Scott se otočil a zaburácel na svého tělnatého devítiletého syna, který právě seděl na zadní terase a bavil se vytvářením obrovitých bublin. V rukou držel podivný nástroj, který vypadal jako dlouhá tyč s plandajícím látkovým páskem. „Spencere! Spencere, můžeš sem, prosím tě, přijít?“

„Ty jóó!“ zakňoural Spencer.

„Hned!“ zařval Scott. Pak o něco tišším hlasem řekl: „Eden se nemůže dočkat, až ho budeme moct poslat do Andoveru.“

„Ty ale ne, co?“

„Já si ho sotva všimnu,“ řekl a pokrčil rameny. Kdyby ho Nick tak dobře neznal, vůbec by ho nenapadlo, že si Scott dělá legraci, že předvádí svou oblíbenou scénku. Když se jeho syn přiblížil na doslech, řekl mu: „Spencere, mohl bys, prosím tě, přinést panu Conoverovi jednu tu hnědou lahev piva?“ Pak se obrátil k Nickovi: „To ti bude chutnat. Jmenuje se to Belgian Abbey a vaří ho někde severně od New Yorku.“

„Nemáš nějakýho Millera?“

„Á, šampaňský mezi pivama. Víš, stejně bych jednou chtěl zjistit, co je pivo mezi šampaňským. Myslím, že Eden koupila nějaký grolsch, jestli ti bude stačit.“

„Určitě.“

„Spencere, najdi tam ty zelený lahve s těma divnýma kovovýma uzávěrami s gumovým špuntem, jasný?“

„Tati, maso z grilu bys prý neměl jíst,“ prohlásil Spencer s rukama založenýma na hrudi. „Víš, že grilováním za vysokých teplot můžou vznikat polycyklické aromatické uhlovodíky, o kterých se ví, že jsou mutagenní?“

Nick na něj zůstal zírat. Jak to sakra dokázal vůbec *vyslovit*?

„A v tom se právě mejlíš, synu,“ opáčil Scott. „To si mysleli *dřív*, že jsou aromatické uhlovodíky špatný. Teď už se ví, že je to to nejlejší, co můžeš dostat do těla. Co tě vlastně v tý škole učí?“

Zdálo se, že ta informace Spencera zarazila, ale jen na chvíli. „Ale neříkej, že jsem tě nevaroval, jestli někdy dostaneš rakovinu.“

„To už budu mrtvej, synku.“

„Ale tati...“

„Dobrá, chlapče, tenhle kousek je tvůj,“ řekl Scott bezstarostně a zvedl do výšky jeden ze syrových burgrů. „Vem si housku a nějaký kečup, ano? Abys místo rakoviny dostal salmonelu a bakterii E. coli. A taky nemoc šílených krav, když budeš mít štěstí.“

Zdálo se, že Spencer otcovo žertování pochopil, ale nedal to najevo. „Já si ale myslel, že E. coli přirozeně osidluje lidská střevo,“ řekl.

„Ty toho nenecháš, co? Jdi si hrát na silnici. Nejdřív ale panu Conoverovi přines pivo.“

Na to se chlapec neochotně odvrátil z dohledu.

Scott se uchechtl. „Ty dnešní děti.“

„Působivý,“ bylo jediné, co Nicka napadlo říct.

„Mrzí mě, že nechceš ochutnat to belgické pivo,“ řekl Scott. „Objevil jsem ho na jednom masťáckém ranči v Arizoně. Jel jsem tam minulej měsíc na dýchánek se starýma kámošema z vejšky, pamatuješ?“

„Neřekl bych, že bys to místo zrovna chválil.“

„Cejtíš jsi někdy koně zblízka? To je fuk, mně to pivo prostě chutná.“

„Spencer je trochu poděs, co?“

„No, trochu. Poprvé jsme si toho všimli, když ve třech letech začal z polévkových písmenek skládat haiku.“

„Myslím, že si nevážíš dost toho, jak je ochotný. Kdybych já řekl Lukovi, aby mi přinesl pivo, vyškrábal by mi oči.“

„Náročný období. Až bude Spencerovi šestnáct, uvidíme ho nejspíš jednou do roka o Vánocích. Ale jasně, většinu času se chová vzorně. A baví ho matika stejně jako jeho tátu. To až pozděj, až z něj bude sériovej vrah jako Jeff Dahmer, najdeme na zadním dvorku ostatky rozpitvaných psů a koček.“ Začal se pochechtávat, pak mu ale výraz zvaldl. „Aj, karamba, zapomněl jsem, Nicku, na tvýho psa. Promiň.“

„Nelam si s tím hlavu.“

„Nevím, jak jsem něco takovýho mohl vypustit z pusy.“

„Možná bys měl otočit ty burgery. Už se pálí.“

„No jo, máš recht.“ Začal zápasit se širokou kovovou špachtlí.
„Nicku, má policie nějakou představu, kdo to udělal?“

Nick zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou. „Podle nich může jít o propuštěnýho zaměstnance. To se ale stejně dobře mohli zeptat mě.“

„Tím se výběr zužuje na pět tisíc šedesát sedm pachatelů. Ty nemáš doma alarm?“

„Nejspíš ne moc dobře. Bydlíme přece v hlídaném areálu.“

„Ježíši, to by nás mohlo potkat to samý.“

„Díky za citlivý přístup.“

„Počkej, chci říct, že – promiň, ale jako finanční ředitel nesu za to propouštění stejnou zodpovědnost jako ty, a – bože, musíš z toho bejt zatraceně vyjukanej.“

„Samozřejmě že jsem. Hlavně jsem ale dost naštvanej.“

„Policajti s tím nic nehodlaj dělat, co?“

„Každej z nich nejspíš zná někoho, koho jsme propustili. V domě se spustí alarm, a oni se ani neobtěžujou zvednout zadky od pultíku u Dunkin' Donuts.“

Přes trávník k nim běžel Spencer s lahví piva v jedné ruce a sklenicí ve druhé. „Tady máte, pane Conover,“ zahlásil a podal Nickovi pivo se sklenkou.

„Díky, Spencere.“ Nick si odložil sklenici a začal se zaobírat složitým uzávěrem piva značky Grolsch. Ještě nikdy si takovou lahev nedal mimo bar, kde z ní člověku rovnou nalijí.

Spencer se přilepil ze zadu k otci a objal ho svýma oplácanýma ručkama kolem pasu. Scott sáhl volnou rukou za sebe a položil dlaň synovi na rameno. Spokojeně zachrochtal. „Nazdar, zlatíčko,“ řekl. Tvář měl zrudlou horkem a musel mrkat, aby z očí vyhnal štiplavý kouř.

„Nazdar, tati.“

Nick se usmál. Takže Spencer byl i malý kluk, nejen kvízový král.

„Sakra,“ zaklel Scott, když mu jeden burgr propadl mřížkou mezi žhavé uhlíky.

„Děláš to často?“

„Je to můj jedinej koníček. Pochop, že moje představa o zábavě spočívá ve vyplňování daňovýho přiznání římskýma číslicema.“ Chvilku si ještě hrál s kovovou obracečkou. „Zatraceně,“ zabručel znovu, když v plamenech skončil další burger. „Máš rád pěkně propečený?“

Architekt, který měl na starost renovaci kuchyně v domě Conoverových, byl suchý, avšak přátelský chlapík jménem Jeremiah Claflin. Nosil kulaté tmavé brýle, které mělo v oblibě i mnoho slavnějších architektů – ten z Japonska a pak jeden Švýcar, Nick už zapomněl jejich jména, pokud je vůbec kdy znal. Claflinovi spadaly bílé vlasy ve vlnkách až k límečku košile a příjemně kontrastovaly se zdravě červenou kůží tváře. Laura si ho, podobně jako několik dalších architektů z Fenwicku a okolí, tehdy vyzpovídala stejně zevrubně, jako před lety zpovídala uchazečky o místo chůvy. Záleželo jí na tom, aby architekt, jehož si najme, měl v portfoliu projekty, které ji oslovily, a zároveň nebyl natolik tvrdohlavý, natolik *umělecký*, aby odmítl udělat přesně to, co chtěla.

Nick s Claflinem vycházel podobně jako s kýmkoli jiným. Brzy si ale uvědomil, že se stal zdrojem architektovy frustrace. Ten byl samozřejmě rád, že může pracovat na domě výkonného ředitele společnosti Stratton – mohl se tím chlubit a zároveň si přišel na pěkný balík peněz za nepříliš náročnou návrhářskou práci, protože Laura vybírala jen to nejluxusnější, směšně drahé spotřebiče a skřínky a tak podobně. Jenže Nicka všechny ty malicherné detaily, se kterými se Laura tak trpělivě pipkala, moc nezajímaly. A že těch drobností byla zatracená hromada. Rozhodování o stovce nej-různějších věcí, které nebralo konce. Chtěl, aby kuchyňská deska

končila zaoblenou, nebo napůl zaoblenou hranou? Nebo labutím krkem? Jak velký má být přesah? Jak vysoko chtěl udělat obklad stěny? Horní, nebo spodní montáž dřezu? A co výška pracovní desky? Kriste, Nick měl mimo jiné na krku celou jednu firmu.

Claflin mu věčně faxoval nákresy a seznamy všemožných otázek. Nickovi nezbylo, než architektovi pokaždé říct, ať udělá to, co po něm chtěla Laura. Opravdu mu ani zbla nezáleželo na tom, jak bude kuchyň vypadat. Záleželo mu jen na tom – lépe řečeno, byl posedlý tím, aby ji postavil přesně tak, jak chtěla Laura. Všechny ty renovace představovaly poslední Lauřin velký projekt, víceméně vše, na co v měsících před tou nehodou myslela, o čem mluvila. Nick měl podezření, že jedním z důvodů, proč se do toho tolik položila, byl fakt, že děti odrůstaly a role matky už pro ni neznamenal práci na plný úvazek. Když se narodil Lucas, opustila pozici profesorky historie umění na St. Thomas More College. Jakmile děti trochu odrostly, pokusila se na své učitelské místo vrátit, ale nešlo to. Julie s Lucasem ji stále ještě potřebovaly, ale učení jí chybělo, chybělo jí intelektuální zapojení.

Laura byla bezesporu tím chytřejším z jejich manželské dvojice. Nick šel na Michiganskou státní s plným hokejovým stipendiem, oddřel si svá céčka a béčka z testů, zatímco Laura proplachtila soukromou Swarthmore College s vyznamenáním. Jako by v sobě měla bezedný pramen kreativní energie, která potřebovala prýštit na povrch, aby se nezbláznila. Proto se do těch renovací pustila s takovým nasazením.

Bylo v tom ale ještě něco: Laura chtěla zbourat tu starou, sterilní kuchyň, která vypadala, jako by ji nikdo nikdy nepoužíval, a udělat z ní centrum rodiny, úžasnou místnost, ve které by se všichni scházeli. Laura, která uměla výborně vařit, by tu mohla připravovat večeri, zatímco by si děti dělaly úkoly nebo se motaly kolem kuchyňského ostrůvku. Mohli tu být všichni pohodlně pospolu.